

01 **πολιτική**

Οι πόλεμοι των ΗΠΑ μας τοποθετούν μεταξύ τουρκικής σφύρας και ισραηλινού άκμονος

Ό,τι διαμείβεται μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας υποδηλώνει ότι έχουν υπάρξει παρασκηνιακές συμφωνίες σε βάρος των ελληνικών εθνικών συμφερόντων – Εν μέσω σκόπιμης προεκλογικής αφασίας, να δούμε ό,τι βαρύνει στις εξελίξεις

■ **του Κώστα Δημητριάδη**

Το τελευταίο διάστημα «μαγειρεύονται» εξελίξεις γύρω από τα ελληνοτουρκικά. Η Μέση Ανατολή και τα μέτωπα που έχουν ανοίξει εκεί ΗΠΑ και Ισραήλ με όλες τις τεκτονικές αναταράξεις που επιφέρουν, οδηγούν τα προηγούμενα στάτους κβο στην περιοχή σε κατάρρευση, επιταχύνοντας διαδικασίες μετάδοσης της αστάθειας προς την Ανατολική Μεσόγειο, το Αιγαίο και προς όλο το τόξο όπου εκδηλώνεται η τουρκική απειλή απέναντι στην χώρα μας. Το επόμενο διάστημα –οι επόμενοι μήνες– γίνεται όλο και πιθανότερο ότι θα φέρουν μεγάλους κραδασμούς και αναταράξεις ικανούς να πιέσουν επικίνδυνα τη χώρα μας.

Τα σχετικά μηνύματα πυκνώνουν, ερχόμενα από πολλές πλευρές.

Μια σειρά εξελίξεων «κουμπώνουν» μεταξύ τους και δημιουργούν επικίνδυνες δυναμικές: Οι χειρισμοί της ελληνικής κυβέρνησης και τα μηνύματα που μεταδίδει από τη μια, σε μια σειρά θεμάτων. Τα ανανεωμένα κύματα τουρκικών απειλών από την άλλη. Αλλά και οι κινήσεις του σιωνιστικού μπλοκ / Ισραήλ που προχωρούν την πολλαπλή μετατροπή Ελλάδας και Κύπρου σε ζωτικό τους χώρο στρατηγικού βάθους με έντονες εποικιστικές διαθέσεις. Μέσα στο τοπίο του πολέμου ΗΠΑ / Ισραήλ ενάντια στο Ιράν, Ελλάδα και Κύπρος τίθενται μεταξύ τουρκικής σφύρας και ισραηλινού άκμονος. Φυσικά πρωτεύουσα επήρεια στα τεκταινόμενα έχουν τα όσα απεργάζονται παρά τις αποκλίσεις τους, τα ισχυρά κέντρα ισχύος που εμφανίζονται εντός ΗΠΑ:

Στέιτ Ντιπάρτμεντ / Ρούμπιο σε «στοίχιση με το Ισραήλ», ενώ σε δική του γενικά πολύ πιό «τουρκοστραφή ρότα» κινείται το πολύ κοντινό με το (οικογενειακό και άλλο) περιβάλλον Τραμπ τρίγωνο: Των πρέσβων των ΗΠΑ σε Άγκυρα (ο πολύ ενεργητικός Τομ Μπάρακ) και σε Αθήνα (Κίμπερλι Γκίλφοϊλ) μαζί με τον άνθρωπο ειδικών αποστολών στην περιοχή Μασάντ Μπούλος.

Και βεβαίως οι γνωστοί και μη εξαιρετέοι αν και όχι και τόσο ευανδάνωστοι σχεδιασμοί –αλλά πάντως «σχεδιασμοί με τους τρόπους του χασάπη»– των μεγαπαικτών του τομέα της ενέργειας (υδρογονανθράκων και άλλων πιο «πράσινων» μορφών). Και πέραν αυτών οι κινήσεις των διαφόρων εκδοχών «Ευρώπης» (γαλλικής, βρετανικής, γερμανικής / κεντροευρωπαϊκής και από κοντά σε πιο δευτέρους ρόλους

Δεκάδες αντιπροσωπείες άδειασαν την αίθουσα μόλις ο Μπ. Νετανιάχου ανέβηκε στο βήμα του ΟΗΕ. Πήραν το καπελάκι τους και την αξιοπρέπειά τους και αποχώρησαν. Η ελληνική αντιπροσωπεία έμεινε ακίνητη. Ο Κ. Μητσοτάκης είχε προλάβει να αγκαλιάσει θερμά τον αρχηγό του γενοκτονικού κράτους. Όταν ο κόσμος γυρίζει την πλάτη, η κυβέρνησή μας ανοίγει αγκαλιά. Όνειδος...

της ιταλικής) και ένας αριθμός δυνάμεων που αποκτούν με μεγάλη επιτάχυνση, αποφασιστικές δυνατότητες περιφερειακής αυτονομίας: Ινδία, Πακιστάν οι πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις (και βεβαίως και πάλι εδώ Τουρκία) με τις δύο πρώτες να εντείνουν τις προσπάθειές τους για «αποβάσεις» στην Ανατολική Μεσόγειο.

Η ελληνική πλευρά

Οι κυβερνητικές κινήσεις κινούνται σε πολλά συμπληρωματικά επίπεδα. Σε ένα πρώτο επίπεδο, εκπέμπεται διάθεση αποδοχής διευθετήσεων με ουσιώδεις εκπτώσεις και παραίτηση τόσο από εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα (ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδα) όσο και από εθνική κυριαρχία (χωρικά ύδατα τουλάχιστον). Διευθετήσεων –διχοτομικών για το Αιγαίο και άκρως φαλκιδευτικών για την ελληνική θέση στην Α. Μεσόγειο– που ήδη φαίνεται ότι σχεδιάζονται με πρωταγωνιστικό ρόλο των ΗΠΑ και βλέπουν την Τουρκία σαν κομβικό παίκτη της περιοχής που πρέπει να εξασφαλιστεί στη δυτική / ΝΑ-ΤΟϊκή τροχιά. Αλλά και ευρωατλαντικών σχεδιασμών πάσης εκδοχής (γερμανικής ή βρετανικής) που βρίσκονται «κλειδωμένοι» στην προώθηση της εταιρικής σχέσης Ευρώπης-Τουρκίας απέναντι στη Ρωσία κυρίως, αλλά και όσον αφορά τη Μέση Ανατολή. Η χορογραφία των κινήσεων Ελλάδας, Τουρκίας, δυτικών κέντρων

και Ισραήλ υποδηλώνει ότι έχουν υπάρξει συμφωνίες στο παρασκήνιο που τις έχει συνυπογράψει η ελληνική κυβέρνηση και υλοποιούνται βήμα-βήμα. Αν και οι αναταράξεις που προκαλούν παγκόσμιες παρατιμονιές της αμερικανικής διοίκησης, εισάγουν στην όλη διαδικασία αρκετά στοιχεία αστάθειας και παλινωδίας.

Η τροπή που έχει πάρει η υπόθεση του καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ με την εκχώρηση της ιδιοκτησίας του εγχειρήματος στη γαλλική εταιρεία Meridiam (κατά τα άλλα αδιευκρίνιστης μετοχικής σύνθεσης) προκειμένου αυτή να μπει μπροστά και να αιτηθεί την άδεια της Τουρκίας για διέλευση από ύδατα ελληνικής ΑΟΖ (ελληνο-αιγυπτιακής οριοθέτησης) είναι ξεχωριστό κεφάλαιο αυτών των συμφωνιών. Επίσης τα όσα έχουν αφεθεί να διαρρεύσουν από κύκλους του ελληνικού ΥΠΕΞ σχετικά με το ενδεχόμενο της ταυτόχρονης αμοιβαίας επέκτασης των χωρικών υδάτων σε περιοχές νοτίως της Κρήτης έναντι της ελληνικής αποδοχής της μη ύπαρξης ΑΟΖ του νησιωτικού συμπλέγματος Καστελλορίζου-Στρογγύλης και πάλι εντάσσονται σε τέτοια συμφωνηθέντα, το ίδιο και όλες οι κινήσεις από ελληνικής πλευράς για τη σκοπίμως αυστηρά εντός 6 ναυτικών μιλίων (ακόμη και στις Κυκλάδες) χωροθέτηση θαλάσσιων πάρκων.

Σ' ένα δεύτερο επίπεδο, Ελλάδα και Κύ-

προς, όπως είπαμε, προσδένονται στο σύστημα του Ισραήλ. Την Κύπρο μάλιστα έχουν φτάσει να την παρουσιάζουν διάφοροι κύκλοι μεταξύ τους μάλιστα και εγχώριοι αυτοθαυμαζόμενοι, ως Ισραήλ-2 (έδαφος εποικιζόμενο από το Ισραήλ προκειμένου να χρησιμοποιηθεί ως καβάτζα σε περίπτωση που το Ισραήλ-1 πιεστεί υπερβολικά). Η πολυδιαφημιζόμενη «Ασπίδα του Αχιλλέα» –ο ισραηλινός θόλος αεράμυνας δηλαδή που μάλιστα έχει δείξει στον πόλεμο με το Ιράν, τα κρίσιμα όριά του σε περίπτωση παρατεταμένου πολέμου– υπάγει την ελληνική άμυνα στους προσανατολισμούς του Ισραήλ και με τα κλειδιά του λογισμικού που ελέγχει τα σχετικά συστήματα, στα χέρια του!

Το κύμα εξαγορών πάσης φύσεως υποδομών που γίνεται από ισραηλινά και από τουρκικά συμφέροντα σε ολόκληρες ζώνες του ελληνικού χώρου απαιτεί ένα ξεχωριστό άρθρο. Εδώ πρέπει πάντως να σημειώσουμε δύο σημαδιακές αν και σκόπιμα πολύ υποφωτισμένες, περιπτώσεις αυτών των ημερών: Την εξαγορά του Λιμένος Λαυρίου από ισραηλινή εταιρεία στρατιωτικοπολεμικών δραστηριοτήτων και τις επίμονες πληροφορίες που θέλουν την είσοδο του τουρκικού ομίλου Κοτς από ισχυρές θέσεις, και στις μεγάλες υποδομές αποθήκευσης ηλεκτρικής ενέργειας (μπαταρίες) που σχεδιάζονται να εγκατασταθούν στην Κρήτη.

Σ' ένα γενικότερο πλαίσιο και σε μια περίοδο όπου οι τουρκικές απειλές εντατικοποιούνται, οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις εξοπλίζονται και αναδιαρθρώνονται (ειδικά το Ναυτικό και κρίσιμα συστήματα άμυνας των νησιών) προσαρμοζόμενες απόλυτα στις προτεραιότητες των μετώπων της Δύσης: Του ΝΑΤΟ απέναντι στη Ρωσία και τη Μέση Ανατολή. Στην Ερυθρά Θάλασσα με τη συμμετοχή ελληνικών φρεγατών. Και στη Σαουδική Αραβία όπου η ελληνική πυροβολαρχία Patriot συνεχίζει να παραμένει «αμέριμνα» ακόμη και μετά τη Συμφωνία της Μέκκας και την προκύψασα συμμαχική προσέγγιση Σαουδικής Αραβίας-Τουρκίας.

Υπάρχει τέλος ακόμη ένα κρίσιμο επίπεδο που επηρεάζει όλο το γεωπολιτικό πλαίσιο και διαμορφώνει πολλά ως προς τις πιέσεις για διευθετήσεις εις βάρος της υπόστασης της χώρας μας, αλλά και ως προς την υπονόμηση των δυνατοτήτων της να προβάλλει αντιστάσεις. Ακριβώς γι' αυτό μάλιστα, αυτή η πλευρά παρου-